

SEMİH
GÜMÜŞ

BELKİ SONRA
BAŞKA
ŞEYLER DE
KONUŞURUZ

SEMİH GÜMÜŞ
BELKİ SONRA
BAŞKA ŞEYLER DE
KONUŞURUZ

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2648-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750726484

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SEMİH GÜMÜŞ
BELKİ SONRA
BAŞKA ŞEYLER DE
KONUŞURUZ

ROMAN

♥can

Semih Gümüş'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Başkaldırı ve Roman*, 2008
Eleştirinin Sis Çanı, 2008
Kara Anlatı Yazarı Vüs'at O. Bener, 2008
Öykünün Bahçesi, 2008
Yazarın Yalnızlık Burcu, 2008
Modernizm ve Postmodernizm, 2010
Öykünün Kedi Gözü, 2010
Roman Kitabı, 2011
Yazının Sarkacı Roman, 2011
Çözümleyici Eleştiri, 2012
Yazının ve Tarihin Bilinci, 2012
Edebiyat ve Yeni Zamanların Kültürü, 2013
Romanın Şimdiki Zamanı, 2014

SEMİH GÜMÜŞ, 1956'da Ankara'da doğdu. 1971'de Ankara Fen Lisesi'ne girdi, 1981'de Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk yazısı aynı yıl *Yazko Edebiyat* dergisinde yayımlandı. 1981-1985 yılları arasında *Yarın* dergisinin, 1995-2005 yılları arasında *Adam Öykü* dergisinin genel yayın yönetmenliğini yaptı. 2006 Aralık ayında *Notos* dergisini çıkardı ve şimdilerde bu derginin genel yayın yönetmenliğini yürütüyor. Kendine özgü çözümleyici bir eleştiri anlayışına sahip olan Semih Gümüş'ün 1991'de *Roman Kitabı*, 1994'te *Kara Anlatı Yazarı*, *Karşıksız Yazılar*, *Yazının ve Tarihin Bilinci*, 1996'da Cevdet Kudret Eleştiri Ödülü'nü de alan *Başkaldırı ve Roman*, 1999'da *Öykünün Bahçesi*, 2002'de *Puslu Ada*, 2003'te *Yazının Sarkacı Roman*, 2005'te *Yazarın Yalnızlık Burcu*, 2007'de *Eleştirinin Sis Çanı*, 2010'da *Modernizm ve Postmodernizm ile Öykünün Kedi Gözü*, 2011'de *Roman Kitabı ve Yazının Sarkacı Roman*, 2012'de *Çözümleyici Eleştiri ve Yazar Olabilir miyim?*, 2013'te *Edebiyat ve Yeni Zamanların Kültürü*, 2014'te *Romanın Şimdiki Zamanı* ve *Okumak ve Yazmak* adlı kitapları yayımlandı.

Benden başka kimsenin
görmediđi, bilmediđi
orman baykuşuma...
Bu romanı ona borçluyum.

Sahip olmak istediğim hiçbir şey yoktu yeryüzünde.
Kıskanabileceğim kimseyi tanımıyordum.
Bana yapılan her kötülüğü unutmuştum bile.

Czesław Miłosz

I

Bıraktığım yerlere bir gün dönebilir miyim bilmiyorum. Bu kez hiçbir şey belli değil, düşünmek istemiyorum. Önümde uzadıkça uzayan bomboş yolda gitgide hızlanmaya başladık. Nereye baktığımı bilmeden uzaklara dalıyorum, sanki ilk kez gidiyorum bu yoldan, en uzak noktaları seçip onları belirsizlikleri içinde yeniden canlandırmaya çalışarak. Camda önce kendimi görüyorum, yüzümü iyice yaklaştırdırca siyah gölgeyin arkasından hızla geçiyor hayat, hemen önümdekiler hiç görünmezken geniş düzlükler, onların üstüne çıkan tepeler, ağaçlar, rengi solan gökyüzü. Sonsuz ve sessiz bir boşluğun içinde gidiyorum, tutunacak bir yer aranırken dibi olmayan bir uçurumun karanlığına doğru indiğim gençlik rüyalarımı hatırlıyorum.

Yüzüm yorgun, yorgun olduğunu biliyorum, suratım düşmüş, gece boyunca koltukta bir o yana bir bu yana dönüp kestirmeye çalışırken saçlarım karışmış, göz altlarım morarmışsa da seçilmiyor, alnımdaki çizgi daha mı derinleşmiş. Birçok şey, can sıkıcı ve şimdi hiçbirinin üstünde durmamak en iyisi. İnsanın kendi hayaliyle yüzleşmesi ne zor. İçimdeki karanlığı camın ardına çağırırsam yüzüm açık seçik görünecek, ne durumdaysam şu anda, öyle. Daha çoğunu, içimde yalnızca bir sıkıntı olarak bü-

yüyen çaresizliğimi yüzümün çizgilerinde görmeye çalışıyorum. Hep böyle kalsa, onunla daha barışık olacağımı bilse hayatın ağır çekimi. Dışarıyı görünmüyor. Karış karış bildiğim bu yoldan kaçınıcı gidişim, çukurları, tümsekleri, sanki ben gidip geldikçe güzelleşiyor bu eski yol.

Şoför kasabanın sonunda vitesi boşa alıp minibüsü saliverince bomboş yola, çalıkların, zeytinlerin, kayaların arasından akıp gidiyoruz. Derinliği çoğalıp azalan bir vadi, sınırlarını çizerek geçiyor sağ yanımızdan. Uzaklarda köylülerin şehirlilere terk ettiği tek tük evler, yol iz yok, nasıl giderler gelirler, suyu elektriği, gene terk edilmiş gibi dağılmışlar. Minibüsün gürültüsü vadinin derinliğine saldırırken sinirime dokunuyor. Şoföre söyleniyorum içimden. Katlanıyorum. Aşağı inen yamaçlar zeytin ve çam dolu, boşlukları çalıklar dolduruyor, orman gibi. Dibinden akıyordur bir su, belki suları iyice çekilip kurumuş bir dere yatağı, kavrulmuş yılanlar, balık ölüleri, dağlardan suyunu yeni alıyordur daha. İnanılmaz uzunlukta bir kaya, yeraltının kâbusu gibi vadinin karnını yarıp dimdik yükselmiş, kızılderili totemi gibi, öbürü kanatlarını açmış büyük bir kuş, kartal başı, yırtıcı, her seferinde gözümü alamadığım görüntü.

Dışarıya bakarken birden, bir süreden beri gözlerimin önünden ne geçtiyse gölgelerine baktığımı fark ediyorum. Renkli ama kör bir noktaya zihnimi boşaltır gibi. Bütün ayrıntılarıyla belleğimde duran bir dizi resmi canlandırmaya çalışıyorum. Uzak tepelerde gördüklerim bir belirip bir belirsizleştikçe vadinin aydınlıktan karanlığa inen dip yarlarına dalıyorum, suyun berrak akıntısına bırakıyorum kendimi. Gece yarısı sokaklarının sessizliğini sabahlara dek uzattığımız zamanlarda yaşanmış, görünüp kayboldukça içine gömüldüğümüz hayatın boşluklarına bakıyorum sanki. Kendime gelmek için başımı iki yana sallıyor, gözlerimi kapayıp açıyorum. Görüntüler

belki yeniden canlanır, netleşir. Dışarıda ne varsa. Uçuruma düşerken içim boşalır gibi oluyor, korkuyla uyanıyorum. Hep aynı rüyayı mı görüyorum.

Aklın bütün sınırları aşıp dünyaları yeniden kurduğu rüyalarda yaşamak, yaşananları, uyanınca gözden düşürür mü. Uzun bir uykuya yatsam ve yaşadığım hayata yeniden doğsam. Uyanırken gördüğüm her şey bambaşka görünür mü. Her şeye yeniden başlasam. Sıradan bir rüyadan başka bir şey değilken, başkalarının rüyası nasıl olabilirim. Geride kalan her şeyim sorunsuz ama başkalarının hayatını yaşamaya çalışmak bugün bana mutluluk vermiyor.

Adanın gitgide yaklaşan görüntüsü büyüyor gözlerimde, güneş ayna gibi, göz alıcı parıltısını gökyüzüne saçıyor, uykuda gördüklerimden güzel bu. Yaklaştıkça ulaşabileceğimizi, küçük bir tekneye atlayıp kıyısına çıkabileceğimizi düşündürürken her zaman aldandığımız büyüleyici adamız. Sana dokunacak kadar yaklaştım işte.

“Köye giden yolun başında durur musunuz?”

Minibüs çakılları savurarak yolun sağına yanaşır yanaşmaz toparlandı, kucağında üst üste sıkıca tuttuğu çantalarının saplarını kavradı, bir çırpıda aşağı indi. Ayağını yere sağlamca bastı, belli etmeden çakılları ezerek yokladı yeri. Gelmişti. Minibüs önünden çekilince köye uzanan yola, taş evlerin dışında kalan sarı tenhalığa bakarken gözlerini kıstı. Gözlüksüz bakamıyordu aydınlığa. Bir çocuk bile yoktu ortalıkta, ne küçük pencerelerde görünen kadınlar ne dışarıda dolaşan erkekler. Geldim işte, dedi, sonunda, hadi bakalım.

Çantaları iki omuzuna astı, hoplayıp sırtına doğru kaydırarak oturttu, iki yandan elleriyle tuttu. Aşağı nasıl ineceğini, evi nasıl bulacağını düşünürken yolun karşısına geçip köyün içine doğru yürümeye başlamış, hemen

solundaki küçük göletin yanından kıvrılan toprak yola dönmüştü. Önüne çıkan horozu ürkütmeden geçmeye çalıştı, başını ileri geri attırarak şişinen haydut, yalandan kanat çırpıp aldırışsız çekildi kenara. Göletin suları yükselmiş, suyun yüzeyi çiçeklerle örtülmüş, çukurun çevresi yosun tutmuştu. Suyu hiç kurumazdı nedense, azalır çoğalırdı, dipten gelen bir kaynağı olmalı, diye düşündü. Nilüfere benzemeyen nilüfer bunlar, suyun yüzeyinin yarısını kaplamışlar neredeyse. Nilüfer değil de kim bilir ne diyorlar bunlara, artık adlarını öğrenmeliyim.

Rüzgâr estikçe suyun kıpırtısıyla salınan nilüferler bir resim gibi canlanıyor, geniş yaprakların ortasındaki çiçekleri açılıp fısıltıyla konuşuyordu. Rüzgâr sanki bu resmi yaratmak için esiyor, diye düşündü, içinde uçuşan bir şeylerin ürpertisini duydu. Sabah dinçleştiriyor insanı. Kim bilir aşağı inen yamaçlarda ne çiçekler açmıştır. Buraların şimdi tam zamanı. Erkenden geldim, iyi oldu. Saatine baktı, dokuz buçuk olmuştu. Günü kurtarmış oldum işte, her zamanki gibi.

Yorgundu, bütün gece kamyon gibi yol alıp olur olmaz yerlerde duran otobüs, gücünün bir bölümünü tüketmişti. Sonra da sabahın köründe otogarda minibüsün saatini, dolmasını bekle. Taksiyle gitmeyi göze alamamıştı. Hem pahalıydı hem de karanlıkta çekinmişti, yeni bir eve, gece vakti. Düşünmek için daha iyi zaman olur muydu, döküntü kasaba garajında, kapalı yazıhanenin önünde dışarıya konmuş bankın üstünde sabaha karşı iki saate yakın beklemişti ama dönüşü olmayan yolda üşüerek beklemek de iyi geliyordu. Artık buradaydı işte. Çantasından çıkardığı süveteri sırtına geçirmiş, montunun fermuarını çekmiş, demir gibi soğumuş bankın üstünde kollarını kavuşturup başını gölgesine eğmiş, şehri terk edip otobüse bindiği andan başlayıp geriye sararak geçen yılları düşünmeye başlamıştı. Yalnızca hatırlamak,

duygusunu yaşamak için, yoksa hiçbir şeyi temize çekmek gibi bir derdi yoktu. Bir kapıyı kaparken yeni bir kapıyı açtığını bilmenin düşüncesi her şeye katlanma gücünü verebilirdi insana. Hele benim gibi bir iradeadam için, diye düşündü, sınırdan kemikten değil de duygudan ve düşünceden. Ne istersem yapabilirim. İstersem. Her şeyimi kaybetmedim daha.

İki omuzuna astığı çantaların ağırlığını aşağıya kadar taşıyamayacağını düşündü, beli bükülmeye başlamıştı, birileri geçmeli, almalıydı onu. Ağır ağır yürürken arada arkasına dönüp bakıyor, bir araba, yerli ya da yabancı, kim olursa olsun. Daha çok yolum var, çekilmez bu yol. Güneş yükselmeye, yakıcı olmasa da üstüne vurmaya başlamıştı, çantasının ön gözünün fermuarını açtı, kabından çıkarıp gözlüğünü taktı. Her yer kocaman kayalarla dolu, tuhaf bir doğası var buranın, hiçbir yerde görmedim böylesini, yalın, suskun, gösterişsiz. Dağlardaki çamlardan ve kızılağaçlardan başka çevrede orman da yok ama nasıl oluyorsa öyle, insanı içine çekiyor. Sanki değdiği her yerden başka renklerde yansıyan ve insanın zihnine işleyen bir ışığı var. Zeytinler binlerce yıl boyunca bütün çevreye dağılmış, kendiliğinden. Bu kayaların nereden gelip böyle ortalığa saçıldığını anlamıyorum, tuhaf, irili ufaklı, koyu kahve, kızıl kahve, sarı lekeli, yosun tutmaz kayalar, bu ıssızlığın içine çektiği yalnızlığın yabanıl yaratıcıları, canlıverecekmiş gibi, antik zamanlardan kalma.

Kuş cıvıltılarından başka ses yoktu çevrede. Durup dinledi, küçük kuşların cıvıltısı yanında büyüklerin çığırıtısı işitilmiyordu, seslerinden kuşların büyüklüklerini ayırt etmeye çalıştı, bunu yapabileceğini düşünmüş, birçok kere sınımişti önceden de. Demek kendime bunu iş edinebilirim. Yukarıdan aşağıya inen yamaçların kokusu yayılmıştı havaya, insanın bir kez içine çekince bir daha unu-

tamayacağı ağaç kokusu, deniz daha uzaktaydı, bütün ağaçların ortak bir kokusu var, sert ama yağlı ve buğusuyula çevreyi saran, insanın benliğine sinen bir koku bu.

Ortalıkta hiç insan yoktu, çingirakları her zaman vadilerin yamaçlarında yankılanan koyunlarla keçiler de. Köy gözden kaybolmuş, daha tek canlıyla karşılaşmamıştı. Dünyanın uzak bir köşesindeydi işte, ıssız tepeler göz alabildiğine inip çıkarak denize uzanıyor, adayla arada kalan boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Sağda denizi kesen dağların kıraçlaşmış yüksek tepeleri rengârenk bir dokuyula küçük bulutlara değiyordu. Ben denizi değil, dağları seviyorum asıl, diye düşündü. Kazara şehirde doğmuşum. İnsan içinde pek dolanmayan, yabanıl bir doğam var. Bu dağlara da çıkarım bir gün, ne güzel olur, uzun uzun yürüyüp düşünmek için, saatlerce kalıp okurum, yazarım. Düşünürüm. Birden aklına gelmiş gibi iki elini ağzının kenarında boru yaptı, derin bir soluk aldı, “Hey, insanlar, neredesiniz,” diye bağırdı, ortaparmağıyla başparmağını birleştirip diline bastırdı, keskin ve uzun bir ıslık çaldı, kıpırdamadan kulak vererek bekledi. Hiç değilse gitmiştir sesim oraya. Denizin yüzeyinde buradan seçilebilecek bir kıpırtı olmuştu sanki. Kendini dinlermiş gibi durdu, tuhaf buldu bağırmasını. Kimse duymamıştı.

Çantaları toza toprağa bırakmam ama bu yükü çekmem de zor, diye düşündü, çevresine bakındı, yolun dışında bir yer arandı, çalıkların arasına yöneldi, düzgün bir kaya, kuru otlar, temiz bir yer, neyse ki bahar. Yoldan çıkınca toprağın yemyeşil örtüsüne bastı, türlü çeşitli otlar bürümüştü ortalığı, çiçekleri ezmemeye çalışıp kendine bir yer buldu, eğilip otları üst üste getirerek altına yastık yapmaya çalıştı, oturdu, kollarını dizlerine dayayıp göz alabildiğine uzanan yeşil çayırlara baktı. İçine temiz bir havanın girip çıktığını hissetti. Gözlerini kapadı, gülümsedi. Arkadaşlarıyla ortadaki ateşin çevresinde kızilderi-

liler gibi daire yapıp oturdukları gün geldi aklına, termosla getirdikleri kahveyi kovboylar gibi içmişlerdi. Gece yataktan gizlice çıkmış, dereyi geçtikten sonraki ilk tepeye çökmüş, üniversitenin büyüğü ışıklarına bakarak hayaller kurmuş, sırayla söz alıp neler konuşmuşlardı. Hayallerin hiçbir yere sığdırılmadığı günler böyle başlamıştı. Ateşin çevresindeki herkes her şeyi bırakmaya hazır, er ya da geç, olacaktı, kimimiz görecekti kimimiz öbürlerimizi anarak yaşamayı sürdürecekti de, olmadı. Sonra kimilerine yorucu gelip sınavlar başlayınca ara vermişlerdi. Ateşteki sucukla ekmeğin tadı gelip genzini yaktı.

Nisanın ilk gününü, buraya gelmek için özellikle seçmişti. Yeni bir başlangıç için daha güzel bir gün olabilir miydi. Hem pek kimseler de olmazdı bu sıralarda, şehirliler gelmez, köylüler aşağı inmez. Otobüste yol boyunca bunu düşünmüştü, geçmişini silip yeni bir hayatı canlandırarak bir karar almak, artık hayatını değiştirecekti. Bir ağacı gövdesinden tutup sallamak, sallamak gibi, bunu yapabiliyordu. Yalnız olsaydı daha kolay ve çok önce de olabilirdi her şey ama yirmi yıldır hiç yalnız kalmamıştı. İçerideyken dışarıda kendini yiyip bitirerek bekleyen bir insanın varlığını bilmek, dışarıdayken her gece saat kaçta eve gireceğini bilen bir kadınla sorunsuz geçen uzun yıllar, hiçbir şey vermezken adım adım çözülen duygulardan başka insandan ne götürür, ne bırakabilir geride. Doğruları hayatın tortusu olarak üste çıkararak zamanla yüzleşmek için sabırsız olmam gerekmeyecek.

Buranın en güzel zamanları nisan, mayıs ve eylül, ekim derler hep. Gökyüzünün ışığını değiştirdiği, dağların çıplak eteklerini yemyeşil otların kapladığı, rengârenk tarlalar oluşturan çiçeklerin yolların kıyısında dalgalanarak akıp gittiği, tepelere tırmandığı bahar ve kızıla çalan sonbahar. Buraların ne kadar yaşanmaya değer olduğunu

şehirlilerin ağzından dinlemeye bayılır köylüler. Akıllarından kim bilir neleri geçirerek. Kaç kez geldim bu yolları, kış gene çukurları çoğaltmış, çukurlarını, iniş çıkışlarını ezberlediğim yol bu, yaşadıklarımı hatırlatır, unuttuklarımı. İnsan yirmi yıl aynı yollardan geçtikçe geçmişini dokumaya başlıyor sanki, hep gözümün önünde, hayatın karanlığından aydınlığına gitmenin güçlüğünü yendiğim yıllar, ardından bir karanlığa düşüş. Herkes aydınlıktan karanlığa giderken tersi zor, aydınlığı anlatmayı beceremiyor insan, mutsuzluk yaşam biçimimiz ve onu çok iyi tanıdığımız için, mutluluğu anlatmayı beceremiyoruz.

Kendini sırtüstü otların üstüne bıraktı. Herkesin bildiği bir mavisi var bu göğün. Tepesindeki büyük boşluğun altında fııldak gibi döndüğünü hissetti, tedirgin oldu birden. Gerçekten başı dönüyordu. Saydamlığı içimi boşaltıyor sanki, diye düşündü, oysa karanlığın içindeki yıldızların parıltısı insanın bilincini kamaştırır. İnanılmaz büyüklükteki bu gökyüzünün yoğunluğu altında yaşadığımız için mi bir türlü açıklayamadığımız sıkıntılar içinde kalıyoruz. Başım dönüyor ve bir şey düşünemiyorum. Biraz kestirsem mi, başımı otlara gömsem bir anda uyuyabilirim.

Sonra, olmaz, dedi içinden, bir an önce eve gitmeliyim. Doğruldu, ayağa kalktı, üstünü iki eliyle silkeledi, çantaları gene iki omuzuna asıp yerlerine oturttu, toprak yükseltiden yola inip yürümeye başladı. Biraz daha iyi hissediyordu kendini. Aşağıya kadar yürüyemem, şimdi böyle ağır ağır yürüyorum ama bir araba olmazsa zor. Kendini yolun eğimine bırakıp salınarak yürürken küçük tepelerin her kıvrımından önce adanın gözden kaybolduğunu fark etti, köşeyi dönünce yeniden ortaya çıkmaya başlıyor ada ve bir var bir yok, bir oyun gibi izlemeye başladı bu kovalamacayı. Bu ada olmasaydı gelir miydim buraya? Uçsuz bucaksız deniz, kıyıdan açıklara doğru

rengini koyultarak genişlerken baktıkça deniz gibi görünmemeye, anlamını ve güzelliğini yitirmeye, boşluğuna çektiği gemileri, koca balıkları hiçleştirip silikleştirmeye, soğuk bir yüzeye dönüşmeye başlıyor. Karşıda her zaman baktığın bir kara olmalı, bilmediğin, merak ettiğin, sırları olan ve istediğin her zaman gidebileceğini düşündüren ama gidemediğin bir ada, bu kıyının çekiciliği buradan geliyor.

Düşünerek yürüyünce daha çok ve çabuk yol alıyor insan, bende de düşünecek şeyler tükenmeyeceğine göre, diye geçirirken aklından, bir araba sesi duydu, hemen durup döndü, istemsizce uzattı kolunu, elini yere doğru indirip kaldırmaya başladı ama araba daha yaklaşmamıştı. Direksiyondaki adamın yüzünü seçtiği anda kolunu yeniden kaldırdı, durmasını işaret etti, bir otostopçu değil de, çaresiz bir yabancı gibi. Araba yavaşladı, o daha bir hareket yapmadan, içerideki eliyle gel işareti yaptı, kapıyı açtı.

“Sağ olun,” dedi adama, “ben de aşağı inecektim. Kıyıya gelmeden inerim.”

“Olur mu,” dedi adam, kepini yana devirmiş, “birbirimizi almazsak olmaz, yol az değil, gelin.”

Meraklı gözlerle adamın onun yüzüne iyice baktığını gördü, birbirlerine baktılar.

“Çantalarla nereye,” dedi adam, “kalıcı mısınız, tatil mi?”

“Kiralık bir evim var, bir süre kalacağım.”

“Anladım. Yaz gelmeden. Erkencisiniz.”

“Dedim ya, kiralık evim var, geleyim dedim.”

Adam daha çok şey sormak ister gibiydi ama sustu. O da bu arada konuşmanın yerine geçecek bir şeyler yapmak için kucağındaki çantanın fermuarını yarıya kadar açtı, aralayıp içine baktı, elini sokup çıkardı, yeniden kapadı, iki çantasını elleriyle yoklar gibi yaptı.

"Aşk, insanın mutluluk nedenlerinin aynı zamanda mutsuzluk nedenleri olması."

Semih Gümüş, bu kez bir romanla okurunun karşısında. *Belki Sonra Başka Şeyler de Konuşuruz*, insanın içine yer eden, acı bir yalnızlık duygusunun hikâyesini anlatıyor. Sinan büyük acılar çektiği, işkenceler gördüğü kişisel tarihini geride bırakmıştır. Kendine yeni bir hayat kurmayı, tanık olduğu herkesi ve her şeyi de geride bırakmayı başarabilecek midir? Uzak bir deniz kıyısında, köyden uzak bir kır evine yerleşir ve geçmişiyle hesaplaşmaya başlar. Yazdığı roman, yaralarını onarmaya yardımcı olacak mıdır?

Belki Sonra Başka Şeyler de Konuşuruz, ülkemizin yakın geçmişinde izleri görülen derin yarıklara odaklanan, insanı doğa içinde, aşk içinde gözlemleyen, aydın ve kentli çevrelerin duyarlıklarını yansıtan bir eser. Yıllar içinde, damıtılarak yazılmış bir doğa ve aşk romanı.

